

Muhterem Müslümanlar!

Rabbimiz, “**Bil ki, Allah’tan başka ilah yoktur.**”¹ demektedir. Yani önce bil, sonra inan, inandığını da dilinle söyle demektedir. Evet, demek ki Allah’tan başka ilah olmadığını bilmek farzdır. Çünkü bilmeden ne iman ne de amel olur. Allah’ı bilmek, tevhit anlayışının altını doldurur. Peki insan Allah’ı nasıl bilebilir? İnsan kendinin tanındıkça, sınırlarını kavrar. Sınırlarını kavradıkça da Allah’ın sınırsızlığını ve ilahlığını kavramaktan âciz olduğunu fark eder ve teslim olur. Âlimlerimiz bunu “**Kendini bilen Rabbini bilir!**” sözüyle ifade etmişlerdir.

Değerli Müminler!

Kur'an'da kendini ve Rabbini bilmeyenler hakkında ibretlik kıssalara yer verilmiştir. Bunlardan öğrendigimize göre, geçici bir süreliğine kendisine iktidar, güç, servet ve makam verilen kimseler içerisindeşinden şımarıp azan ve ilahlilik iddiasında bulunanlar çıkmıştır. Elde ettiklerine dayanarak kendisini yeterli gören, Allah'a ihtiyaç duymadığını beyan eden kimseler de olmuştur. İnsan, bütün nimetlerin aynı zamanda kendisine yönelik imtihan olduğunu unuttuğu vakit, Allah hakkında olan tasavvuru da bozulmaktadır. Bu da tevhit inancının zarar görmesine sebep olur. O yüzden, tüm Peygamberlerin mücadelesi tevhit mücadelesidir. Peygamberlerin izini takip edenler de aynı mücadeleyi vermişlerdir.

Kıymetli Kardeşlerim!

Kur'an'da bildirildiğine göre; Nemrut, Hz. İbrâhim ile tartışıyor. Hz. İbrâhim de, “Rabbim hayat veren ve öldürendir.” diye karşılık verince, o azgin ve haddini aşan kişi de “Hayat veren ve öldüreren benim.” diye çıkışıyor. Bunun üzerine Hz. İbrâhim “Allah güneşin doğudan getirmektedir; haydi sen de onu batıdan getir.” dediğinde buna karşı söyleyecek bir şey bulamıyor.² Zira insan olarak sınırlarının farkına varıyor, fakat teslim olmak yerine Hz. İbrâhim'i ateşe atıp ondan kurtulmayı seçiyor. İşte bu tutum, Allah'tan başka ilah olmadığı hakikatinden yüz çevirmenin açık bir göstergesidir.

Aziz Cemaat!

Mekkeli müşrikler de Allah'ın yaratıcı olduğuna inanıyorlardı şüphesiz. Rabbimiz bunu bize Kur'an'da şu şekilde bildirmektedir: “**Andolsun ki onlara:**

‘Gökleri ve yeri yaratan, güneşi ve ayı buyruğu altında tutan kimdir?’ diye sorsan, mutlaka, ‘Allah’ derler.”³ Hâl böyle iken Mekkeli müşriklerdeki sorun tam olarak nerededir peki? Onlara göre sorun, Allah'ın dünyevi işlere ve insanların özel işlerine müdahale etmediğini düşünüp yanına kendilerince başka ilahlar ilave etmektir. Bu, Allah'ın alanını kısıtlayıp sözde boş kalan alanları başka şekilde doldurmak anlamına gelmektedir. Yani Allah'ın varlığını kabul edip, fakat Rab olmasını, hayatı ve insanları yönetmesini kabul etmemektir. Kisaca, tevhit akidesine sahip olmamaktır.

Muhterem Kardeşlerim!

O hâlde biz tevhit dini olan İslam'ı dilde, düşüncede ve eylemde yaşamakla mükellefiz. Zira tevhit bir duruş, var edenin varlığını, birliğine şahit oluştur. Var oluşumuzu, hayat buluşumuzu, nefes alışımızı, her şeyi Allah'a borçluyuz; Allah'a, yani kendisinden başka ilah olmayana. Tevhit, yalnızca dilde söylenen “Lâ ilâhe illallah” lafzi değildir. Tevhit, Allah'tan başka ilah olmadığı sözleşmesinin altına eylemlerimiz ve hayatımızla attığımız imzadır.

Allah hepimizi tevhit üzere yaşıtsın. Allah sözleşmemize sadık kalmamızı kolaylaştırınsın. Amin.

¹ Muhammed suresi, 47:19

² Bakara suresi, 2:258

³ Ankebût suresi, 29:61

Le sens et le message de l'attestation de l'unicité de Dieu

اللَّهُ أَكْلَمُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَاعْلَمُ

Chers Musulmans !

Notre Seigneur déclare dans le Noble Coran : « **Sache donc qu'en vérité il n'y a point de divinité à part Allah.** »⁴ C'est-à-dire : « prend avant tout conscience de cette vérité, puis crois-y sincèrement avant d'énoncer ta croyance de vive voix ». En effet, savoir qu'il n'y a pas de Dieu hormis Allah est une obligation. Car sans **ce** savoir, ni la foi ni les œuvres **ne** sont possibles. Connaître Allah constitue la base du Tawhîd. Mais comment l'Homme peut-il connaître Allah ? Lorsqu'une personne apprend à se connaître, elle saisit aussi ses limites. En saisissant ses limites, elle se rend compte de son incapacité à se représenter fidèlement la divinité d'Allah et s'en remet donc à Lui en se soumettant. Nos savants ont expliqué cette situation par la parole suivante : « Qui connaît son âme, connaît son Seigneur ».

Chers croyants !

Il y a dans le Coran des récits édifiants à propos de ceux qui ne se connaissent pas eux-mêmes et leur Seigneur. Certains sont tombés dans l'illusion de posséder autorité, force et pouvoir et ont transgressé et certains sont même allés jusqu'à se considérer comme égaux à Dieu. D'autres encore, confiant dans leurs richesses, déclarèrent ne pas avoir besoin de Dieu. Lorsque l'être humain oublie que tous les bienfaits sont aussi une source d'épreuve, sa conception de Dieu aussi se détériore. Et ceci a pour conséquence d'endommager sa croyance du Tawhîd. C'est pourquoi chaque prophète lutta pour l'établissement et la propagation de la croyance du Tawhîd. Ceux qui suivirent ces prophètes se joignirent à cette lutte au nom du Tawhîd.

Chers Frères !

Le Noble Coran nous relate le débat qui eut lieu entre le prophète Ibrahim (as) et le tyran Nemroud « **Ibrahim ayant dit: «J'ai pour Seigneur Celui qui donne la vie et la mort», «Moi aussi, dit l'autre, je donne la vie et la mort.» Alors dit Ibrahim: «Puisque Allah fait venir le soleil du Levant, fais-le donc venir du Couchant.» Le mécréant resta alors confondu [...]** »⁵ Il ne trouva rien à redire car en tant qu'être humain il se rendit compte de ses limites mais au lieu de se soumettre à cette vérité il choisit de jeter

Ibrahim (as) dans un brasier pour s'en débarrasser. Cette attitude est un rejet claire de l'unicité d'Allah.

Chers Fidèles !

Les idolâtres mequois eux aussi croyaient qu'Allah est le Créateur. Notre Seigneur nous expose cette situation dans le verset suivant : « **Si tu leur demandes: «Qui a créé les cieux et la terre, et assujetti le soleil et la lune?», ils diront très certainement: «Allah».** »⁶ Mais alors où se trouve précisément le problème des idolâtres de La Mecque ? Leur erreur est de penser qu'Allah n'interfère pas dans les affaires de ce bas monde et les affaires privées des gens. Cette fausse croyance les poussa donc à Lui attribuer des associés. Cela signifie restreindre le champ de Dieu et remplir des espaces soi-disant vides d'autres façons. Autrement dit, ils acceptaient l'existence de Dieu, mais pas le fait que ce soit Lui le **Seigneur qui dirige la vie et les humains**. Ils ne possédaient tout simplement pas la croyance du Tawhîd.

Très Chers Musulmans !

C'est pourquoi nous devons vivre l'Islam qui prône le Tawhîd dans nos dires, nos pensées et aussi dans nos actions. Le Tawhîd est une attitude visant à témoigner de l'existence et de l'unicité de notre Créateur. Nous devons notre existence, nos vies, notre respiration, bref tout ce que nous sommes et tout ce que nous possédons à Allah. C'est-à-dire à celui dont il n'y a point d'autres divinités. Le tawhîd n'est pas seulement le fait de dire « La ilâhe Illa Allah ». Le tawhîd est un contrat que nous signons avec nos actes.

Qu'Allah nous Permette de vivre une vie sur le chemin du Tawhid et qu'Il nous facilite d'être fidèle à notre contrat. Amîn.

⁴

Sourate de Muhammad (Muhammad), 47:19.

⁵

Sourate de la Vache (Al-Baqara), 2:258.

⁶

Sourate de l'Araignée (Al-'Ankabût), 29:61.